

Sygn. akt VIII Gz 39/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Wojciech Wołoszyk

SSO Elżbieta Kala

SSR del. Artur Fornal

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2016 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. R.

przeciwko R. L.

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z 5 stycznia 2016 r. sygn. akt VIII GNc 3373/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

Wojciech Wołoszyk Elżbieta Kala Artur Fornal

UZASADNIENIE

W dniu 2 grudnia 2015 r. powód złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia na postanowienie z dnia 2 września 2015 r. oraz złożył zażalenie na postanowienie z dnia 2 września 2015 r. W uzasadnieniu wniosku o przywrócenie terminu powód podał, iż nie otrzymał ani pierwszego ani drugiego awiza. Powód podkreślał, iż jego biuro jest codziennie otwarte, więc nie trzeba było zostawiać awiza. Nadto, powód podał, iż taka sytuacja się powtarzała, dlatego wystąpił o informację do operatora pocztowego, który potwierdził powodowi, że na obszarze, gdzie znajduje się biuro powoda były nieprawidłowości w doręczaniu przesyłek. Powód podnosił, iż nieprawidłowości w doręczaniu przesyłek przez (...) są nagminne, a jego uchybienie nie było zawinione.

Sąd Rejonowy zważył, iż zgodnie z art. 168 § 1 k.p.c. jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, Sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu. W ocenie Sądu powód nie uprawdopodobnił okoliczności uzasadniających przywrócenie wniosku o przywrócenie. Powód nie wykazał, iż nie otrzymywał awiza poświadczającego pozostawienie przesyłki z Sądu u operatora pocztowego. Chociaż uprawdopodobnienie jest wyjątkiem od reguły formalnego przeprowadzenia dowodu nie oznacza to jednak, że może ono w każdej sytuacji opierać się tylko na samych twierdzeniach strony. Tymczasem powód powyższemu obowiązkowi nie sprostał i w ogóle nie uprawdopodobnił okoliczności stanowiących podstawę jego wniosku. Powód wskazywał, że jego biuro jest przez cały czas otwarte, a nie wnosił np. o przesłuchanie jako świadków pracowników swojego biura na tę okoliczność. Powód wskazywał, iż operator pocztowy udzielił mu informacji, iż w okolicy, gdzie znajduje się biuro powoda, doręczyciel wadliwie doręczał korespondencje. Powód nie przedstawił dokumentu zawierającego w/w informację, a jeżeli taka informacja została udzielona ustnie to nie wnosił o przesłuchanie osoby, która takiej informacji udzieliła.

W istocie wnioski powoda, opierał się wyłącznie na jego twierdzeniach, które w tych okolicznościach sprawy nie spełniały wymogu uprawdopodobnienia. Sąd zważył także, iż termin do wniesienia zażalenia jest tygodniowy i liczy się od doręczenia postanowienia, a gdy strona nie zażądała w terminie przepisany doręczenia postanowienia zapadłego na rozprawie - od ogłoszenia postanowienia (art. 395 § 2 k.p.c.). W myśl art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. Sąd pierwszej instancji odrzucił na posiedzeniu niejawnym zażalenie wniesione po upływie przepisano terminu, nieopłacone lub z innych przyczyn niedopuszczalne, jak również zażalenie, którego braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie. W związku z powyższym Sąd Rejonowy oddalił wniosek powoda o przywrócenie terminu do uiszczenia opłaty od pozwu oraz odrzucił skargę pozwanego na zarządzenie referendarza sądowego z dnia 30 stycznia 2015 r. w przedmiocie zwrotu pozwu.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód, zarzucając naruszenie art. 139 § 3 k.p.c. polegające na niewłaściwym uznaniu przez Sąd I instancji, iż w okolicznościach niniejszej sprawy miało miejsce prawidłowe doręczenie korespondencji sądowej w postaci postanowienia Sądu z dnia 2 września 2015r. oraz przepisu art. 168 § 1 k.p.c. polegające na uznaniu przez Sąd, iż powód nie uprawdopodobnił okoliczności uzasadniających wnioski o przywrócenie terminu i nie wykazał, iż nie otrzymał awiza poświadczającego pozostawienie przesyłki Sądu u operatora pocztowego, podczas gdy należało uznać, iż powód nie mógł przedstawić dowodu na poparcie okoliczności o charakterze negatywnym. Powód wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie zażalenia powoda w całości i pozostawienie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego Sądowi I instancji.

Zdaniem powoda nie mógł on udowodnić braku doręczenia korespondencji sądowej oraz zaniechania pozostawienia powodowi awiza o możliwości jej odbioru w biurze operatora pocztowego. Nie ma bowiem sposobu na udowodnienie okoliczności, która nigdy nie miała miejsca. Sąd I instancji zarzucił powodowi, iż powinien był podjąć inicjatywę i wnieść o przesłuchanie pracowników jego biura. Powyższy zarzut Sądu I instancji mógłby zostać uznany za słuszny wyłącznie przy założeniu, że powód faktycznie zatrudnia pracowników biurowych. Tymczasem zarzut ten spotyka się z krytyką powoda, albowiem nie zatrudnia on pracowników biurowych, lecz samodzielnie zajmuje się administrowaniem i dokumentacją firmy. Dalej powód wskazuje, iż równie niemożliwym jest poparcie własnego twierdzenia na temat nieprawidłowości w zakresie doręczania przesyłek sądowych przez doręczycieli operatora pocztowego, albowiem powód nie jest w stanie wskazać danych osobowych tego pracownika operatora pocztowego, od którego zasłyszał taką informację. W okresie po skierowaniu sprawy na drogę postępowania sądowego powód, bez żadnych przeszkód, odbierał korespondencję sądową i skutecznie reagował na wezwania i zobowiązania Sądu. Problemy z odbiorem korespondencji powstały w 2015r. i nie wynikały z przyczyn pozostających po stronie powoda. Powód nie jest w stanie wykazać rzeczywistej przyczyny niedoręczenia mu poczty sądowej. Gdyby awizo informujące o pozostawieniu przesyłki sądowej do obioru w biurze operatora pocztowego zostało rzeczywiście powodowi pozostawione, powód z pewnością odebrałby adresowaną do niego przesyłkę. To po stronie operatora pocztowego pojawiały się nieprawidłowości w zakresie doręczania przesyłek sądowych, w tym w szczególności związane właśnie z zaniechaniami w zakresie pozostawiania przez doręczycieli awiz, w tym w szczególności wypisywania i pozostawiania tzw. 2-go awiza. Tego typu nieprawidłowości musiały mieć miejsce w przypadku powoda.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Zażalenie okazało się niezasadne.

Słusznie Sąd Rejonowy wskazał, iż brak winy strony w uchybieniu terminowi, o którym mowa w art. 168 § 1 k.p.c., podlega ocenie z uwzględnieniem wszystkich okoliczności danej sprawy, w sposób uwzględniający obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od strony dbającej należycie o swoje interesy (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., III Cz 22/07, Lex nr 319631). Prawidłowo także Sąd Rejonowy stwierdził, iż uprawdopodobnienie jest wyjątkiem od reguły formalnego przeprowadzenia dowodu, nie może ono jednak opierać się tylko na samych twierdzeniach strony (por. m. in. postanowienie SN z dnia 20 listopada 2014 r., sygn. akt I PZ 25/14, gdzie SN jednoznacznie wskazał, iż istota uprawdopodobnienia sprowadza się do przekonania sądu o przynajmniej prawdopodobieństwie tych faktów, na które powołała się strona wnosząca o przywrócenie terminu, a przekonanie winno opierać się na obiektywnych przesłankach wynikających z zawartych we wniosku twierdzeń.

Uprawdopodobnienie jest wyjątkiem od reguły formalnego przeprowadzenia dowodu, działającym na korzyść strony powołującej się na określony fakt, jednakże nie oznacza to, że przekonanie sądu opierać się może wyłącznie na twierdzeniach strony).

Tak zaś jest właśnie w niniejszej sprawie. Z akt sprawy wynika jednoznacznie , iż przesyłka zawierająca postanowienie z dnia 2 września 2015 r. była awizowana zgodnie z art. 139 § 3 kpc. Stwarza to domniemanie prawidłowego jej doręczenia , które można oczywiście obalić. Jednakże zarówno we wniosku o przywrócenie terminu , jak i w zażaleniu powód w jakikolwiek sposób nie uprawdopodabnia okoliczności , które pozwoliłyby na obalenie owego domniemania. Błędne jest przy tym rozumowanie powoda , iż nie jest on w żaden sposób udowodnić okoliczności negatywnych. Powód mógł przecież np. zwrócić się do operatora o ustalenie kto doręczał przesyłkę z postanowieniem z dnia 2 września 2015 r. , wnieść o przesłuchanie siebie na okoliczność , iż przesyłka nie była awizowana. Same twierdzenia , iż powód na pewno odebrałby awizowaną przesyłkę a także , że zachodziły po stronie operatora pocztowego nieprawidłowości w doręczaniu przesyłek , nie wyczerpują pojęcia uprawdopodobnienia okoliczności uzasadniających wniosek o przywrócenie terminu.

Prawidłowo zatem Sąd I instancji oddalił wniosek powoda o przywrócenie terminu do uiszczenia opłaty od pozwu oraz odrzucił skargę pozwanego na zarządzenie referendarza sądowego z dnia 30 stycznia 2015 r. w przedmiocie zwrotu pozwu , co skutkowało oddaleniem zażalenia w myśl art. 385 kpc w zw. z art. 397 s 2 kpc.

Wojciech Wołoszyk Elżbieta Kala Artur Fornal